

## Arrest

nr. 350 826 van 23 juli 2026  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA  
Auguste Reyerslaan 106  
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

### DE VOORZITTER VAN DE VIIIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 16 juli 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen volgens de urgente procedure van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 10 juli 2026 houdende weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11) en van de beslissing van de minister van Asiel en Migratie van 10 juli 2026 tot intrekking van een visum.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de RvV-wet).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2026 om 11 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 10 juli 2026 vanuit Yaoundé toe op de luchthaven van Zaventem met een Kameroens paspoort en een visum type C, maar werd geïnterpelleerd door de grensinspectie.

1.2. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 10 juli 2026 een beslissing houdende weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“TERUGDRIJVING*

Op 10/07/2026 om 10.44 uur, aan de grensdoorlaatpost DAC LPA BRU-NAT,  
werd door ondergetekende S.(...) K.(...) 1<sup>e</sup> inspecteur  
de heer/mevrouw:

achternaam E.(...) E.(...) E.(...) Z.(...) M.(...) voornaam C.(...) D.(...)

geboren op (...) te (...)

geslacht (m/v) man

die de volgende nationaliteit heeft KAMEROEN wonende te

houder van het document nationaal paspoort van Kameroen nummer (...)

afgegeven te Yaoundé op 03.08.2022

houder van visum nr (...) van het type C afgegeven door vertegenwoordiging van België te Yaounde

geldig van 09.07.2026 tot 08.08.2026

voor een duur van 15 dagen, met het oog op:/

Aangekomen met SN378 afkomstig uit Yaounde en zal teruggedreven worden naar Yaounde, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

X(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart naar België te komen voor toerisme en verklaart ook 1 kennis in België te hebben.

Haar kennis zou haar opwachten op de luchthaven. Voor haar voorgenomen toeristisch verblijf is betrokkene in het bezit van een zelfgemaakte reisprogramma. Van deze zelf opgestelde programma van 13 dagen kan ze enkel 1 bezienswaardigheid meedelen. Haar programma voorziet chronologisch volgende plaatsen te bezoeken Bergen (België), Brussel (België), Bergen (België), Brugge (België), Gent (België), Brussel (België), Rijsel (Frankrijk), Bergen (België), Brussel (België). Betrokkene is niet in het bezit van reisdocumenten, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie dat enige toelichting kan geven voor haar toeristisch verblijf. Betrokkene is tevens ook niet in het van vervoersbewijzen voor haar bezoeken. Betrokkene legt een hotelreservatie voor die geldig is van 09.07.2026 (gisteren) te 'Hotel le Terminus' te Bergen (België). Bij nazicht door de Federale politie te luchthaven Zaventem, blijkt deze reservatie geannuleerd te zijn. Hierop verklaart betrokkene dat haar kennis dit zal gedaan hebben en iets anders zal boeken voor haar. Er wordt door de Federale Politie te luchthaven Zaventem contact opgenomen met haar kennis en deze verklaart een B&B geregeld te hebben voor betrokkene, maar heeft geen verdere gegevens hierover. Betrokkene is niet in het bezit van een uitnodiging of een tenlastenneming ondertekend door haar kennis. Afgaande op deze gegevens voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van haar visum of de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengengrenscodex en de voorwaarden volgens de visumcode.

(...)

X(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft 2500CFA Frank (= +/- 3.81 euro) in cash geld mee. Zij heeft geen bank- of kredietkaart en geen officiële garantverklaring voor België (bijlage 3bis). Betrokkene is niet in het bezit van bewijs van logies. Volgens de geldende richtbedragen voor België dient men over 45 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier of 95 euro/dag/persoon/verblijf op hotel te beschikken. Zodoende is dit bedrag onvoldoende.

(...)"

1.3. De gemachtigde van de minister trof op 10 juli 2026 eveneens een beslissing tot intrekking van het visum. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

#### "INTREKKING VAN EEN VISUM

Geachte mevrouw, Meneer E.(...) E.(...) E.(...) Z.(...) M.(...), C.(...) D.(...)

De/het \_\_\_\_\_, ambassade/consulaat/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in \_\_\_\_\_ [namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)] Op verzoek van de gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te \_\_\_\_\_ Heeft / hebben / werd uw visumaanvraag onderzocht uw visum onderzocht.

Nummer (...),

afgegeven: (...).

het visum is geweigerd het visum is nietig verklaard het visum is ingetrokken Dit besluit is gebaseerd op de volgende reden(en):

(...)

2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart naar België te komen voor toerisme en verklaart ook 1 kennis in België te hebben. Haar kennis zou haar opwachten op de luchthaven. Voor haar voorgenomen toeristisch verblijf is betrokkene in het bezit van een zelfgemaakte reisprogramma. Van deze zelf opgestelde programma van 13 dagen kan ze enkel 1 bezienswaardigheid meedelen. Haar programma voorziet chronologisch volgende plaatsen te bezoeken Bergen (België), Brussel (België), Bergen (België), Brugge (België), Gent (België), Brussel (België), Rijsel (Frankrijk), Bergen (België), Brussel (België). . Betrokkene is niet in het bezit van reisdocumenten, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie dat enige toelichting kan geven voor haar toeristisch verblijf. Betrokkene is tevens ook niet in het van vervoersbewijzen voor haar bezoeken. Betrokkene legt een hotelreservatie voor die geldig is van 09.07.2026 (gisteren) te 'Hotel le Terminus' te Bergen (België). Bij nazicht door de Federale politie te luchthaven Zaventem, blijkt deze reservatie geannuleerd te zijn. Hierop verklaart betrokkene dat haar kennis dit zal gedaan hebben en iets anders zal boeken voor haar. Er wordt door de Federale Politie te luchthaven Zaventem contact opgenomen met haar kennis en deze verklaart een B&B geregeld te hebben voor betrokkene, maar heeft geen verdere gegevens hierover. Betrokkene is niet in het bezit van een uitnodiging of een tenlastenneming ondertekend door haar kennis. Afgaande op deze gegevens voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van haar visum of de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengengrenscore en de voorwaarden volgens de visumcode.

3. u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten verkrijgen (artikel 32, 1, a), III en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene heeft 2500CFA Frank (= +/- 3.81 euro) in cash geld mee. Zij heeft geen bank- of kredietkaart en geen officiële garantverklaring voor België (bijlage 3bis). Betrokkene is niet in het bezit van bewijs van logies. Volgens de geldende richtbedragen voor België dient men over 45 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier of 95 euro/dag/persoon/verblijf op hotel te beschikken. Zodoende is dit bedrag onvoldoende.

(...)"

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 6 en 14 van de Verordening 2016/399/EU van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: Schengengrenscore), van de artikelen 32 en 34 van de Verordening 810/2009/EG tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheids- en het proportionaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker voert ook een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoeker formuleert zijn enige middel als volgt:

*« En ce que la partie défenderesse s'est bornée à constater, de manière stéréotypée, l'absence de documentation touristique circonstanciée et l'annulation d'une réservation hôtelière, sans instruire ni discuter l'explication immédiatement fournie par la requérante, à savoir que sa connaissance sur place se chargerait de ré réserver un logement alors même que cette explication a été corroborée par les propres constatations de la police fédérale, celle-ci ayant confirmé avoir recueilli auprès de cette connaissance la confirmation qu'un hébergement de type B&B avait été organisé.*

*Que la partie défenderesse ne pouvait, sans méconnaître son obligation de motivation formelle telle qu'elle résulte des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, écarter cet élément de son propre dossier administratif sans expliquer en quoi il demeurerait, selon elle, insuffisant à établir la disponibilité d'un hébergement, ni pourquoi elle n'a pas jugé utile de solliciter, fût-ce sommairement, une confirmation écrite ou une pièce complémentaire de la part de cette personne de contact, alors qu'elle disposait de son identité et de ses coordonnées.*

*Que la motivation formelle exigée par la loi du 29 juillet 1991 doit être adéquate, c'est-à-dire adaptée à la décision et suffire à en révéler à son destinataire la pertinence, ce qui suppose un examen individualisé de sa situation propre et non l'application mécanique d'une grille de motifs standard, comme le rappelle une jurisprudence constante du Conseil d'État (C.E., 17 décembre 2004, n° 138.590 ; C.E., 4 mai 2004, n° 130.972).*

*Que, par ailleurs, la partie défenderesse ne pouvait ignorer que le visa avait été délivré par ses propres services diplomatiques le 29 juin 2026 à peine onze jours avant le contrôle frontalier, après un examen préalable des conditions de délivrance conformément à l'article 21 du code des visas, notamment de l'objet du séjour et des moyens de subsistance de la requérante.*

*Que la décision attaquée ne précise à aucun moment en quoi les circonstances se seraient à ce point modifiées, en l'espace de quelques jours, pour justifier un retrait pur et simple du visa et un reflux, plutôt qu'une instruction complémentaire ou, à tout le moins, une motivation expliquant ce revirement.*

*Que le seul élément véritablement nouveau relevé par la partie défenderesse, l'annulation de la réservation hôtelière initiale a immédiatement fait l'objet d'une explication de la requérante et d'un début de vérification par les services de police eux-mêmes, sans que cette instruction ne soit poursuivie ni que son résultat, pourtant favorable à la thèse de la requérante quant à l'existence d'un hébergement de substitution, ne soit dûment pris en compte dans la motivation des décisions attaquées.*

*Qu'il s'ensuit que la partie défenderesse a statué sur la base d'un dossier administratif incomplètement instruit et n'a pas procédé à l'examen minutieux et individualisé de la cause auquel elle est tenue, en méconnaissance du principe de bonne administration et de son devoir de minutie, et a commis une erreur manifeste d'appréciation en assimilant purement et simplement l'annulation d'une réservation à l'absence de toute perspective d'hébergement, alors que le dossier administratif contenait des éléments contraires non discutés.*

*Que cette appréciation se trouve désormais corroborée par la pièce nouvelle versée aux débats : la réservation confirmée à l'Hôtel Saint-James à Mons, pour la période du 11 au 24 juillet 2026, moyennant un montant de 477 euros incluant les taxes de séjour, couvre très précisément la durée du séjour touristique annoncé par la requérante et démontre qu'un hébergement payant, distinct de la réservation initialement annulée, a effectivement été organisé par sa connaissance, exactement comme celle-ci l'avait indiqué à la police fédérale lors du contrôle.*

*Que cet élément, à tout le moins recevable dans le cadre de l'examen ex nunc prévu par l'article 2.59 de la loi CCE, ôte toute pertinence au motif tiré de l'absence d'hébergement, et démontre par ailleurs que le coût du logement, l'un des postes principaux du budget de séjour retenu dans l'appréciation des moyens de subsistance était déjà couvert, indépendamment des espèces dont la requérante disposait personnellement sur elle au moment du contrôle.*

*Que, s'agissant du motif tiré de l'insuffisance des moyens de subsistance, la partie défenderesse s'est bornée à relever le montant des espèces détenues par la requérante lors du contrôle, sans replacer ce constat dans le contexte de sa situation financière réelle. Or, la requérante justifie occuper un emploi stable de fonctionnaire, professeure des collèges d'enseignement secondaire général au Cameroun, pour une rémunération nette mensuelle de 306.296 francs CFA, ainsi que d'un compte bancaire actif, régulièrement alimenté par son traitement, dont le solde et les mouvements attestent d'une réelle capacité financière, bien supérieure à la seule somme détenue en espèces le jour du contrôle.*

*Que l'absence de carte bancaire lors du contrôle s'explique par le fait que la requérante ne l'avait pas retrouvée avant son départ et qu'elle comptait précisément retirer aux guichets automatiques, une fois arrivée, les sommes nécessaires à son séjour au moyen de son compte actif et régulièrement approvisionné.*

*Que cette absence fortuite d'un moyen de paiement ne saurait, à elle seule et sans autre examen, être assimilée à une insuffisance de moyens de subsistance au sens de l'article 3, alinéa 1er, 4°, de la loi du 15 décembre 1980, alors que la requérante dispose par ailleurs de revenus réguliers et documentés dans son pays d'origine, aisément vérifiables par la partie défenderesse.*

*Qu'en s'abstenant d'instruire cet aspect de la situation de la requérante — ne fût-ce qu'en l'interrogeant sur les raisons de cette absence de carte — la partie défenderesse a une nouvelle fois manqué à son devoir de minutie et a fondé sa décision sur une image tronquée et disproportionnée de sa situation financière réelle.*

*Que la requérante disposait d'un visa belge en cours de validité, délivré après examen par l'autorité consulaire. Certes, la possession d'un visa ne confère pas un droit absolu d'entrée, mais l'administration qui remet en cause les conditions ayant justifié sa délivrance doit procéder à une vérification concrète, actuelle, loyale et individualisée.*

*Que la motivation attaquée ne permet pas de comprendre quelles questions ont été posées, quelles pièces ont été effectivement examinées, ni pourquoi les explications fournies ne pouvaient pas être vérifiées plutôt que rejetées globalement.*

*Le seul fait qu'un programme touristique soit préparé par la voyageuse elle-même ne suffit pas à établir l'absence d'objet crédible du séjour. Il est courant qu'un voyage touristique de courte durée soit organisé sans agence. La décision ne démontre pas que l'itinéraire annoncé serait incohérent avec une durée de quinze jours ni que la requérante aurait livré des déclarations contradictoires ou frauduleuses.*

#### **Deuxième branche - mauvaise application du Code des visas et du Code frontières Schengen**

*Les articles 21, 32 et 34 du Code des visas imposent un examen prudent et proportionné des conditions de séjour et des motifs permettant, le cas échéant, de refuser, annuler ou abroger un visa. Ces dispositions ne permettent pas une appréciation purement mécanique fondée sur des soupçons non étayés.*

*La Cour de justice de l'Union européenne a jugé, dans l'arrêt Koushaki (CJUE, 19 décembre 2013, C-84/12), que l'autorité compétente dispose certes d'une marge d'appréciation lors de l'examen des conditions de délivrance d'un visa, mais que cette appréciation doit reposer sur un examen concret et individualisé des éléments du dossier. Cette jurisprudence s'oppose à une motivation abstraite ou stéréotypée lorsque l'intéressé produit des éléments vérifiables relatifs à l'objet du séjour, à l'hébergement et aux moyens de subsistance.*

*La partie adverse devait vérifier si les conditions de l'article 6 du Code frontières Schengen étaient remplies au moment de l'arrivée, en tenant compte de la durée limitée du séjour, du retour prévu, des documents de voyage, de la finalité touristique et des garanties déjà examinées lors de la délivrance du visa. Elle ne pouvait substituer à cet examen une motivation stéréotypée fondée sur l'absence de carte bancaire au moment du contrôle, alors que la requérante expliquait pouvoir retirer l'argent aux guichets grâce aux fonds disponibles sur son compte, ni sur la critique d'un programme personnel ou d'une réservation d'hôtel qui pouvait être actualisée et qui l'a été, comme en atteste la confirmation Hôtel Saint-James n° 26736.*

*S'agissant des moyens de subsistance, la partie adverse ne pouvait se limiter à relever l'absence de carte bancaire au moment du contrôle. La requérante n'a pas trouvé sa carte bancaire sur l'instant, mais elle comptait retirer l'argent aux guichets. Elle produit, en outre, un bulletin de solde récent ainsi que des extraits bancaires démontrant des revenus et disponibilités en francs CFA. L'administration devait tenir compte de ces éléments ou, à tout le moins, permettre leur production avant de conclure à une insuffisance de moyens. En outre, le retrait du visa est présenté comme la conséquence de la même appréciation. Or, en l'absence d'une motivation distincte, concrète et proportionnée, la partie adverse ne démontre pas que les conditions strictes du retrait étaient réunies. La mesure porte atteinte à la confiance légitime née de la délivrance récente du visa par l'autorité belge.*

*Troisième branche - violation du devoir de minutie, du droit d'être entendu et du principe de proportionnalité*  
*Avant de prendre la décision de refoulement, la partie adverse devait recueillir utilement les observations de la requérante et examiner les conséquences concrètes de la mesure. Le dossier révèle une décision prise le jour même de l'arrivée, dans un contexte de contrôle frontalier, sans que la motivation permette de constater un véritable débat contradictoire sur les éléments retenus à charge.*

*Le devoir de minutie imposait notamment de vérifier les réservations, les ressources disponibles ou accessibles, le billet retour, les contacts en Belgique, l'objet touristique du séjour et la possibilité de remédier immédiatement à une incertitude documentaire. Tel est d'autant plus le cas que la requérante comptait retirer l'argent aux guichets et qu'une nouvelle réservation d'hôtel a été faite et confirmée: Hôtel Saint-James, Place de Flandre 8, 7000 Mons, du 11 au 24 juillet 2026, confirmation n° 26736, total 477,00 euros.*

*La partie adverse n'expose pas pourquoi une mesure moins sévère que le refoulement ne pouvait pas suffire.*

*La décision de refoulement est disproportionnée : elle prive la requérante du bénéfice pratique d'un visa belge récemment délivré, l'empêche d'effectuer le séjour annoncé et l'expose à un retour forcé, alors que les griefs invoqués tiennent essentiellement à des éléments documentaires pouvant être clarifiés. »*

Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een bevestiging van een reservatie in een hotel in Bergen van 11 tot 24 juli 2026, een weddenfiche van de maand juni 2026 en bankuittreksels van 1 maart tot 31 mei 2026 (Verzoekschrift, bijlagen 2-4).

2.2. Het middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van de artikelen 6 en 14 van de Schengengrenscodex en van de artikelen 32 en 34 van de Visumcode aangezien zij onvoldoende verduidelijkt op welke wijze de bestreden beslissingen deze bepalingen zouden schenden.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteits- beginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

2.5. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden terugdrijvingsbeslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :*

*1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel*

*2 vereiste documenten;*

*2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

*(...)*

*De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.”*

2.8. De Raad stipt aan dat artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet, gecombineerd met artikel 3, vierde lid van de vreemdelingenwet, niet uitsluit dat een vreemdeling, die nochtans in het bezit is van een geldig visum, alsnog wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (cf. RvS 25 februari 2002, nr. 110.745). Zelfs al is de verzoekende partij in het bezit van een rechtsgeldig visum, dan nog beschikt de verwerende partij dienaangaande over een appreciatiebevoegdheid (cf. RvS 3 juli 2005, nr. 147.219). In geval van twijfel kan worden verlangd dat de vreemdeling het doel en de omstandigheden van zijn verblijf verrechtvaardigt (cf. Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, Parl. St., Kamer, 1995-1996, nr. 364/1, p. 12).

2.9. Verzoekster beweert in een eerste middelonderdeel dat de verwerende partij louter op basis van de vaststelling van het gebrek aan toeristische documentatie en een annulatie van de hotelreservatie zou beslissen om de toegang te weigeren zonder rekening te houden met de uitleg die door verzoekster zou zijn verstrekt over haar kennis en diens nieuwe reservatie van een B&B.

2.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 10 juli 2026 's ochtends toekwam op de luchthaven van Zaventem en weliswaar in het bezit was van een paspoort met een geldig visum type C, maar dat zij door de grensinspectie werd geïnterpelleerd om de documenten voor te leggen die het doel van haar voorgenomen (toeristische) verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. De grensinspecteur noteerde het volgende:

*“Betrokkene verklaart voor vakantie naar België te komen voor de periode van 10/07/2026 tot en met 24/07/2026. Het is de eerste maal dat zij Europa/België bezoekt. Betrokkene verklaart hier één kennis te hebben, de genaamde M.(...) N.(...), wonende te Bergen. Hij zou haar staan op te wachten op de luchthaven. Betrokkene legt ons een reisplan voor. Alhoewel zij verklaart dit zelf te hebben opgesteld, kent zij de inhoud hiervan niet. Op de vraag wat ze allemaal wil bezoeken in België kan ze enkel antwoorden "le palais royal". Verder is betrokkene niet in het bezit van andere info voor de inplanning van haar reis (geen toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes, reservaties of enige andere vorm van informatie). Betrokkene is in het bezit van 2500 CFA-frank (omgerekend 3,81 Euro), geen kredietkaarten of andere bankkaarten. Betrokkene beweert aanvankelijk dat haar kredietkaart in haar bagage zat. Wij geven haar de mogelijkheid haar bagage te recupereren en haar kredietkaart te zoeken. Doch de zoeking blijft negatief. Betrokkene is ook niet in bezit van een officiële uitnodiging van haar kennis of een tenlasteneming. Betrokkene verklaart op hotel te verblijven. Zij legt ons haar reservatie voor in het Hotel Le Terminus (reservatienummer 5698.907.583 - pincode 7359). Bij nazicht blijkt deze reservatie echter geannuleerd te zijn. Zie bijlage. Wanneer opsteller betrokkene confronteert met het feit dat de hotelreservatie geannuleerd is, verklaart zij dat haar kennis dit gedaan heeft en dat hij iets anders zal boeken. Opsteller neemt vervolgens telefonisch contact op met M.(...) N.(...) N.(...) B.(...) (RR (...)) op het nummer (...). Betrokkene bevestigt ons dat hij E.(...) E.(...) C.(...) D.(...) staat op te wachten. Hij verklaart dat zij een kennis is. Hij heeft een B&B geregeld voor haar "en face de la gare de Mons" maar kan ons geen verdere gegevens van de B&B meedelen. Hij kent deze niet uit zijn hoofd zegt hij. Net voor afsluiten van huidig verslag komt betrokkene ons haar saldo op haar bankrekening tonen*

op haar smartphone, zijnde 3523000 CFA-frank (omgerekend 5370,78 euro). Betrokkene wenst dat dit in het verslag wordt opgenomen.”

2.11. Verzoekster verwijst in haar middel in de eerste plaats naar de “*Confirmation de réservation, Hotel Saint-James (Mons), n° 26736, séjour du 11 au 24 juillet 2026*” die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 2). Zij verwijst de gemachtigde van de minister in haar middel een motiveringsgebrek doordat met dit stuk geen rekening zou zijn gehouden, maar zij toont niet aan dat dit stuk, dat voor het eerst opduikt in het kader van haar verzoekschrift van 16 juli 2026, ooit eerder ter beoordeling aan de grensinspecteur of aan de gemachtigde van de minister werd voorgelegd. Bijgevolg kan verzoekster niet verlangen dat hieromtrent zou worden gemotiveerd.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter gelegenheid van haar interpellatie een ander document voorlegde waaruit een reservatie bleek via *booking.com* voor de periode van 9 tot 22 juli 2026 in Hotel *Le Terminus* in Bergen. Uit nazicht van deze reservatie door de grensinspectie bleek dat deze was geannuleerd.

Het is slechts na confrontatie met deze vaststelling dat verzoekster verklaarde dat haar kennis in België een nieuwe reservatie zou maken. De kennis van verzoekster werd hierover bevraagd en stelde dat hij voor verzoekster een B&B had geregeld tegenover het station van Bergen. Zoals de verwerende partij terecht aanstipt in haar nota met opmerkingen, stemt de mondelinge informatie van de contactpersoon totaal niet overeen met de gegevens in de bijlage bij het verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlage 4). Het gaat namelijk niet om een B&B, maar om een hotel en de instelling ligt op ruime afstand van het station van Bergen. Verzoekster slaagt er bijgevolg niet in duidelijkheid te scheppen over de accommodatie waar zij gedurende haar voorgenomen toeristische verblijf in België zal vertoeven.

Ten overvloede stipt de Raad samen met de verwerende partij aan dat de ‘nieuwe’ hotelreservatie 11 juli 2026 als startdatum vermeldt, terwijl verzoekster in de vroege ochtend van 10 juli 2026 werd geïnterpelleerd. Het blijft dus onbepaald waar verzoekster de nacht van 10 juli 2026 op 11 juli 2026 zal doorbrengen. Verzoekster kan dus niet worden gevolgd waar zij beweert dat de nieuwe reservatie precies de duur van het voorgenomen verblijf zou dekken.

Het *ex-nunc*-onderzoek zoals bedoeld in artikel 2.59 van de RvV-wet verleent de Raad niet de bevoegdheid om verzoekster alsnog toegang te geven tot het Schengengrondgebied. De door verzoekster aangereikte “*nieuwe*” gegevens nopen evenmin tot een vernietiging om een aanvullend onderzoek te bevelen. Verzoekster slaagt er namelijk op heden niet in aan te tonen hoe zij haar verblijf in België zou financieren aangezien zij thans slechts een batig banksaldo ten belope van 370 euro (243.160 CFA) voorlegt (Verzoekschrift, bijlage 4).

2.12. Vervolgens meent verzoekster dat niet kan worden ontkend dat slechts 11 dagen vooraleer zij zich aan de grens aanbod, een visum werd verstrekt door de bevoegde overheden, na een voorafgaand onderzoek van de afgiftevoorwaarden.

De Raad herhaalt dat het loutere gegeven dat een rechtsgeldig visum werd afgeleverd, de met grenscontrole belaste overheid de bevoegdheid niet ontnemt om het reisdoel en de verblijfsomstandigheden desgevallend opnieuw te verifiëren bij binnenkomst op het Schengengrondgebied. Zij kan zich niet louter baseren op de afgifte van een visum type C om elke verdere verificatie van haar reisdoel en verblijfsomstandigheden te ontlopen. Verzoekster beweert dat de omstandigheden niet gewijzigd zijn, maar uit wat voorafgaat is alvast gebleken dat haar hotelreservatie geannuleerd werd en dat zij niet voldoende bestaansmiddelen ter beschikking heeft om haar verblijf te financieren.

2.13. Specifiek met betrekking tot de overwegingen inzake het gebrek aan bestaansmiddelen verwijst verzoekster de gemachtigde van de minister geen onderzoek te hebben gevoerd naar haar werkelijke en volledige financiële situatie, waarbij zij de aandacht vestigt op haar baan in het onderwijs, haar nettoloon en het saldo op haar bankrekening. Verzoekster verduidelijkt dat zij van plan was om na haar binnenkomst geld af te halen van de betaalautomaten.

2.14. De Raad wijst erop dat het niet ter discussie staat dat verzoekster in haar land van herkomst over recurrente inkomsten beschikt, noch dat zij houder is van een bankrekening met een voldoende batig saldo. Verzoekster doet met haar betoog geen afbreuk aan de vaststellingen van de gemachtigde van de minister ter gelegenheid van haar interpellatie. Toen was zij slechts in het bezit was van een zeer beperkt bedrag aan cash geld (Kameroense munteenheid) en kon zij haar krediet- of bankkaart niet vinden in haar bagage. Zij zou op het einde van haar gehoor een batig saldo op haar (Kameroense) bankrekening getoond hebben, maar zij toont niet aan dat zij in België onmiddellijk over deze gelden kon beschikken. Verzoekster weerlegt in haar middel nergens de pertinente vaststelling dat zij op het moment van haar interceptie niet aannemelijk maakt dat zij de kosten voor haar verblijf probleemloos zou kunnen dragen. Verzoekster kan het bestuur geen onzorgvuldig onderzoek verwijten, terwijl zij zelf kennelijk weinig voorzorgen heeft genomen. Zij blijkt

niet in het bezit te zijn van een voldoende grote geldsom in euro's, noch van een bruikbare krediet- en/of bankkaart en toont dus niet concreet aan hoe zij in België geldafhalingen, elektronische en/of cashverrichtingen zou gaan uitvoeren.

2.15. Naar aanleiding van de onduidelijkheid van het voorgehouden reisdoel beweert verzoekster dat het vaak gebeurt dat een korte toeristische reis zonder reisagentschap wordt georganiseerd en dat verzoekster geen tegenstrijdige of bedrieglijke verklaringen had afgelegd.

2.16. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter gelegenheid van haar interpellatie verklaarde voor toeristische doeleinden naar België te reizen. Zij bleek in het bezit te zijn van een reisprogramma (*"Belgique & alentours"*), waarvan zij beweerde dat zij dit zelf had opgesteld. Nochtans bleek zij totaal niet op de hoogte was van de inhoud. In dit reisprogramma worden van 9 tot 23 juli dagelijkse activiteiten voorzien in Bergen, Brussel, Gent, Brugge, Doornik en Rijsel, waarbij in deze steden bepaalde bezienswaardigheden worden vermeld. Op de vraag van de grensinspecteur wat zij wenste te bezoeken zou zij enkel *"le palais royal"* vernoemd hebben, terwijl dit niet in het door haar voorgelegde programma is opgenomen. Daarin staan, wat Brussel betreft, de *« Grand-Place »*, de *« Galeries Royales Saint-Hubert »*, het *« Atomium »*, het *« Parc du Cinquantenaire »*, en de *« Musées Royaux de beaux-Arts de Belgique »*. Daarnaast blijkt verzoekster niet in het bezit te zijn van stadsplannetjes of andere toeristische informatie of vervoersbewijzen voor de trajecten tussen de verschillende steden. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de minister onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door te oordelen dat het voorgehouden toeristische reisdoel onvoldoende aannemelijk werd gemaakt, waardoor aan verzoekster de toegang tot het grondgebied kon worden geweigerd.

2.17. In een tweede middelonderdeel betoogt verzoekster dat de Schengengrenscore en de Visumcode onjuist zouden zijn toegepast. Verzoekster stelt dat een visum slechts kan worden geweigerd, ingetrokken of vernietigd na een deugdelijk onderzoek en dat de binnenkomstvoorwaarden moeten worden nagegaan door rekening te houden met de beperkte duur van het verblijf, de voorziene terugreis, de reisdocumenten, het toeristische reisdoel en het gegeven dat deze voorwaarden reeds werden onderzocht bij de afgifte van het visum. Verzoekster stelt voorts vast dat de motieven van de beslissing tot intrekking van het visum identiek zijn aan de motieven van de terugnrijvingsbeslissing.

2.18. De bestreden beslissing tot intrekking van het visum vermeldt artikel 32.1, a), ii) van de Visumcode en artikel 34.2 van de Visumcode als haar juridische grondslagen. Deze bepalingen schrijven voor dat een visum kan worden 'geweigerd' indien de aanvrager *"het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond"* en dat een visum wordt ingetrokken *"indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt"*.

2.19. Het gegeven dat de motieven van de beslissing houdende weigering van toegang met terugnrijving en de beslissing tot intrekking van een visum gelijklopend zijn, houdt niet in dat er geen deugdelijk onderzoek zou zijn gevoerd naar verzoeksters individuele situatie. Verzoekster kan overigens niet worden gevolgd waar zij beweert dat de beslissingen louter stereotiepe motieven zouden bevatten. De Raad benadrukt, zoals overigens blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie die verzoekster in haar middel aanhaalt, dat het bestuur in deze materie over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. Verzoekster toont niet aan dat er in haar geval op kennelijk onredelijke wijze zou zijn beslist om haar de toegang tot het grondgebied te weigeren en haar visum in te trekken. De door verzoekster bijgebrachte hotelreservatie en haar gebrek aan bestaansmiddelen werden hiervoor reeds besproken.

2.20. In een derde middelonderdeel beweert verzoekster dat er geen tegensprekelijk debat heeft plaatsgevonden. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekster ter gelegenheid van haar interpellatie door de grenspolitie wel degelijk de gelegenheid kreeg om haar standpunt toe te lichten. De persoonlijke mening van verzoekster dat een terugnrijving een disproportionele maatregel is, is niet van aard om de wettigheid van de bestreden beslissingen aan te tasten.

2.21. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet aangetoond. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de minister onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door de bestreden terugnrijvings- en intrekkingsbeslissing te nemen. Verzoeker toont ook geen motiveringsgebrek of een kennelijke beoordelingsfout aan.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A. DECUYPER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DECUYPER

F. TAMBORIJN